

efficiënte werkwijze geen sprake meer kan zijn. Het voordeel van het machinaal schrijven en gelijktijdig tellen, wordt dan n.l. door het tijdverlies weer teniet gedaan. Op verschillende manieren tracht men dit nadeel te ondervangen o.a. door het aanbrengen van een z.g. „springmechanisme”. De tijd, benodigd voor het overspringen van niet gebruikte kolommen, wordt daardoor tot een minimum beperkt. Een dergelijke inrichting kan echter slechts bij bepaalde machines worden aangebracht. Ook door splitsing van het toetsenbord kan men den tabuleertijd verminderen, doordat meerdere kolommen gelijktijdig ingevuld worden. Ook dit is echter slechts bij bepaalde machines en dan nog in beperkte mate (max. 17 cijfers) mogelijk.

2. Wanneer men alle kolommen automatisch geteld wil hebben, heeft men voor iedere kolom een afzonderlijk telwerk nodig. Bij een eenigszins groot aantal kolommen wordt de machine daardoor echter buitengewoon duur. (Ieder telwerk kost n.l. in den regel plm. f 100.— tot f 300.—). Van al deze telwerken is er slechts één tegelijk in werking, zoodat er permanent n—1 ongebruikt staan.

Men zal het automatisch tellen daarom moeten beperken tot die kolommen, waarin een voldoende aantal bedragen geboekt wordt om de uitgave voor een afzonderlijk telwerk te rechtvaardigen. *Wanneer men volgens dezen regel te werk gaat, zal men niet zelden tot de conclusie komen, dat het aanbrengen van een telwerk voor de meeste kolommen niet loont.* In de practijk wordt tegen dezen regel echter nogal eens gezondigd en koopt men machines met meer telwerken dan economisch verantwoord is.

Recapitulatie op niet-tabellarische staten.

Bij sommige machines kunnen de telwerken vanaf het toetsenbord worden ingeschakeld en behoeven zij dus niet ieder op een afzonderlijke kolom te correspondeeren. De bedragen kunnen dan alle in eenzelfde kolom worden geschreven, zoodat er geen tijd nodig is voor het verplaatsen van den wagen. Het hierboven onder 1. genoemde bezwaar vervalt dan geheel. In 't algemeen is deze werkwijze daarom sneller dan de voorgaande. Men zal er echter voor moeten zorgen, dat op de een of andere wijze blijkt onder welk hoofd iedere post geboekt i.e. geteld is. Dit kan het eenvoudigst geschieden door het vermelden van een letter of cijfer. In den regel zijn de machines, die op deze wijze werken zoodanig geconstrueerd, dat dit automatisch vanuit het telwerk-selectie-mechanisme geschiedt. Verschillen tusschen aanduiding en rubricering zijn dan practisch uitgesloten.

Een nadeel van deze methode is, dat het terugzoeken van de samenstellende posten van een bepaald grootboekcijfer, zooals dat b.v. voorkomt bij het zoeken naar een verschil of bij het opstellen van een nadere detaillering, minder vlot gaat, daar de posten van eenzelfde soort niet in een afzonderlijke kolom staan, doch met alle andere posten in een gemeenschappelijke kolom gecombineerd zijn, zoodat men de rubriksaanduidingen van alle posten moet doorloopen. Overigens geldt voor deze methode hetzelfde wat voor de vorige onder 2. werd gezegd: Wanneer men voor iedere soort posten een afzonderlijk telwerk reserveert, wordt de machine bij een eenigszins uitgebreid aantal soorten buitengewoon duur. Ook hier zal men daarom verstandig doen slechts een telwerk te reserveeren voor die soorten posten, die b.v. meer dan 100 $\times$ per dag voorkomen. De overige kunnen in een gemeenschappelijk verzamelstelwerk worden opgenomen en later in een afzonderlijke bewerking getotaliseerd worden.

Recapituleeren met niet-schrijvende telmachines.

Niet-schrijvende telmachines zijn dikwijls sneller dan schrij-

vende. Daar waar een afschrift van de getelde bedragen niet noodig is, zal men daarom bij voorkeur niet-schrijvende telmachines gebruiken. Hoewel deze machines in den regel slechts met één of hoogstens twee telwerken gebouwd worden, zal men toch door het naast elkaar plaatsen van meerdere machines met gesplitst toetsenbord het effect van een meer-telwerk-machine kunnen bereiken. De kracht van deze methode zit in de groote snelheid.¹⁾

Een nadeel is echter, dat men, wanneer men later de samenstelling van een bepaald totaalcijfer wil reconstrueeren, terug moet grijpen op de oorspronkelijke stukken, wat in den regel vrij veel tijd kost.

Ook hier geldt overigens het reeds eerder genoemde bezwaar, dat van alle beschikbare telwerken er steeds maar één tegelijk werkt, zoodat permanent n—1 telwerken ongebruikt staan. Men zal daarom moeten trachten het aantal telwerken zooveel mogelijk te beperken. De verschillende methoden, die men daarbij kan volgen, zijn in principe dezelfde, als die men bij de één-telwerk-machines toepast.

Deze hoop ik in het volgende nummer te bespreken. Daarna wil ik trachten enkele richtlijnen te geven voor de keuze van werkmethode en hulpmiddel.

R. W. S.

¹⁾ In Engeland bezocht ik een bedrijf, waar op deze wijze, met een staf van 53 meisjes dagelijks 880.000 posten, voorkomend op 500.000 verkoopbons over 6 groepen worden uitgesplitst. Ieder meisje bedient daarbij een batterij van drie machines. Daar iedere machine in twee deelen gesplitst is, kan men op deze wijze zes verschillende tellingen vasthouden. Niettegenstaande het feit, dat de meisjes *tijdens* het recapituleeren moeten nagaan:

- a. of de artikelen tegen den juiste prijs verkocht zijn (alle meisjes kennen de prijzen van de 700 artikelen uit het hoofd);
 - b. of de berekeningen juist zijn;
 - c. of er artikelen met extra provisie verkocht zijn (deze bons krijgen een vouw);
- bedraagt de gemiddelde snelheid 2000 posten per uur!

LITERATUUR

Red. Drs. S. KLEEREKOPER

(Bijdragen en mededeelingen zende men aan den Secretaris der Redactie)

De voorraadcontrole in de literatuur

Door een even voortvarende als welwillende mededeeling van den Heer *G. A. van Riemsdijk* ass. bibliothecaris van de Handels-Economische Bibliotheek te Amsterdam werd onder mijn aandacht gebracht, dat ik van het werk van *Montgomery* in het vorige nummer van ons Maandblad den 4en druk besproken heb, terwijl in November 1934 een 5e druk is verschenen.

Inderdaad was het verschijnen van dezen nieuwen druk, waarvan „the arrangement has been completely changed in that the balance sheet and the detailed audit are now considered together” nog niet te mijner kennis gekomen.

Ik zal onderzoeken of mijn beschouwingen, tengevolge van de nieuwe bewerking moeten worden gewijzigd en de lezers van deze rubriek hieromtrent nader berichten.

S. KLEEREKOPER

UIT HET BUITENLAND

Red.: CH. HAGEMAN, Drs. A. TH. DE LANGE,
A. M. VAN RIETSCHOTEN en Drs. E. P. M. VAN WAES
(Bijdragen en mededeelingen zende men aan den Secretaris der Redactie)

Bloodhound or Watchdog?

Bovenstaande vraag is als hoofd van een artikel gekozen

voorkomende in het nummer van 9 Maart 1935 van The Accountant.

Hierin wordt melding gemaakt van een artikel van een Amerikaansch vakblad, waarin een Certified Public Accountant met groote ervaring gewag maakt van een door hem gevolgde methode bij het aanvaarden van een nieuwe opdracht. Hij zendt aan elken verantwoordelijken employé van het concern een verklaring, gericht aan het accountantskantoor, ter onderteekening. De onderteekening moet geschieden ten overstaan van een notaris. De te onderteekenen verklaring luidt: This letter which bears my signature, is to certify under oath that during my term of employment I have truthfully accounted for all moneys or goods received and/or disbursed, of whatever form, by proper entries on the books of and to the best of my knowledge and belief the balance sheet and loss and gain statements, which include physical inventories of all merchandise and supplies handled, reflect the true financial position. In het artikel wordt beweerd, dat de aanbidding van deze af te leggen verklaring als eerste stap bij de aanvaarding van de opdracht gemeenlijk een dadelijk teekenen van eerlijke employé's ten gevolge heeft, terwijl de oplichters onverwacht voor het feit gesteld zich verraden door hun houding. Het resultaat is, zoo wordt gemeld, dat onverwachte bekentenissen worden afgelegd voor het onderzoek eigenlijk is begonnen. Ingeval de verklaring is geteekend en malversaties worden achteraf ontdekt, dan heeft de onderteekenaar zich ook nog schuldig aan meened gemaakt.

De inzender van het artikel aarzelt niet om deze handelwijze aan een gerechtvaardigde critiek te onderwerpen. Het komt hem voor, dat het eischen van een dergelijke verklaring van het personeel onmiddellijk een vijandige stemming zou veroorzaken, die zeker niet ten goede van het werkelijke doel van het accountantsonderzoek zou komen. Indien wij ons in de plaats van een employé zouden denken, dan zouden wij zeker de noodzakelijkheid van een dergelijke verklaring niet kunnen inzien. De Britsche accountant veronderstelt de eerlijkheid van iederen man, totdat er reden is om aan het tegenovergestelde te denken; zoodra er aanwijzingen komen, zal zijn onderzoek echter gericht zijn op ontdekking van eventuele fraude. Hij zegt verder: The watchdog, according to ideas current on this side, positively detracts from his usefulness if, instead of keeping a bright lookout he spends his time with his nose to the ground in the attempt to scent out crime.

Afgezien van de mogelijkheid om hier te lande een bovenbedoelde verklaring te laten teekenen, twijfelen wij er niet aan, dat wij ons op het standpunt, ingenomen door den briefschrijver van The Accountant zouden stellen.

Ch. H.

American Institute of Accountants

„The Incorporated Accountants' Journal van Februari 1935 meldt:

The following is contained in the report of the Special Committee on Development of Accounting Principles which has been approved by the Council of the Institute:

1. Unrealised profit should not be credited to income account of the corporation either directly or indirectly, through the medium of charging against such unrealised profits amounts which would ordinarily fall to be charged against income account. Profit is deemed to be realised when a sale in the ordinary course of business is effected, unless the circumstances are such that the collection of the sale price is not reasonably assured. An exception to the general rule may be made in respect of inventories in industries (such as the packing-house industry) in which, owing to the impossibility

of determining costs, it is a trade custom to take inventories at net selling prices, which may exceed cost.

2. Capital surplus, however created, should not be used to relieve the income account of the current or future years of charges which would otherwise fall to be made there against. This rule might be subject to the exception that where, upon reorganisation, a reorganised company would be relieved of charges which would require to be made against income if the existing corporation were continued, it might be regarded as permissible to accomplish the same result without reorganisation, provided the facts were as fully revealed to and the action as formally approved by the shareholders as in reorganisation.

3. Earned surplus of a subsidiary company created prior to acquisition does not form a part of the consolidated earned surplus of the parent company and subsidiaries; nor can any dividend declared out of such surplus properly be credited to the income account of the parent company.

4. While it is perhaps in some circumstances permissible to show stock of a corporation held in its own treasury as an asset, if adequately disclosed, the dividends on stock so held should not be treated as a credit to the income account of the company.

5. Notes or accounts receivable due officers, employers, or affiliated companies, must be shown separately and not included under a general heading such as Notes Receivable or Accounts Receivable.

d. L.

BOEKENREPERTORIUM

A. ACCOUNTANCY

II. HET ACCOUNTANTSBEROEP

Bethmann, Rudolf. Betriebswirtschaftliches Praktikum dargestellt an Lösungen zu Aufgaben für das Wirtschaftsprüfer-Examen. Leipzig, 1935.

III. LEER VAN DE INRICHTING

Hogan, J. F. New deal calls for a new deck of cards. Detroit, 1934.

IV. LEER VAN DE CONTROLE

Taylor, E. M. and V. H. M. Bayley. Summary of auditing case law. London, 1934.

B. BEDRIJFSHUISHOUDKUNDE

a. ALGEMEENE BEDRIJFSHUISHOUDKUNDE

II. BEDRIJFSHUISHOUDKUNDE ALS WETENSCHAP

Bethmann, Rudolf. Betriebswirtschaftliches Praktikum dargestellt an Lösungen zu Aufgaben für das Wirtschaftsprüfer-Examen. Leipzig, 1935.

Fennel, Wilhelm. Die kaufmännisch-wirtschaftliche-Erziehung und Bildung in Vergangenheit und Gegenwart. Berlin, 1934.

III. WAARNEMINGSMIDDELEN

Funke, Hermann. Kurzfristige Rechnung und Erfolgsspaltung in Maschinen-Fabriken. Bühl-Baden, 1935.

Mathews, Kurt. Der Betriebsvergleich in landwirtschaftlichen Waren-genossenschaften, unter besonderer Berücksichtigung Ostpreussens. Berlin, 1935.

IV. LEER VAN DEN KOSTPRIJS EN DE PRIJSVORMING

Glover, G. R. Questions and answers on costing. New York, 1934.
Hotz, Edgar und Hans Kammler. Grundlagen der Kostenrechnung und Organisation eines Baubetriebs für den Wohnungs- und Siedlungsbau in Stadt und Land. Berlin, 1935.